

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

H. H., nar. X
bytem X

zastoupen Mgr. Veronikou Ščukovou, advokátkou
se sídlem Bráfova 764/50, 674 01 Třebíč,

proti

žalovanému

Nejvyšší státní zastupitelství,
se sídlem Jezuitská 585/4, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2022, č. j. 1 SIN 311/2022-5,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2022, č. j. 1 SIN 311/2022-5, a rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 2. 6. 2022, č. j. SIN 35/2022-13, se ruší.
- II. Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se nařizuje, aby žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytlo jím zpracovaný dokument s názvem „*Poznatek k nakládání s finančními prostředky odsouzených ve věznicích od 1. 1. 2022 – žádost o stanovisko*“ ze dne 20. 12. 2021, č. j. 9 SPR 189/2021-29, a to s výjimkou části týkající se specifikace údajů vztahujících se k odsouzeným vykonávajícím trest odnětí svobody v konkrétní věznici.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Veronice Ščukové, advokátce, za zastoupení žalobce v řízení náleží odměna ve výši 3 400 Kč.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce v žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ze dne 25. 5. 2022 požadoval po Vrchním státním zastupitelství v Praze (dále jen „VSZ Praha“) poskytnout následující informace: „*vyjádření VSZ Praha k problematice srážek z účtu odsouzených osob prováděných VS ČR změna systému VIS EKV od 1. 1. 2022, a to u období 11-13/2021 (stanovisko VSZ Praha), na jehož základě – i jiných - legislativní odbor VŽNV NSZ zpracoval tzv. „malé stanovisko“ ze dne 4. 4. 2022. Stanovisko VSZ bylo negativní.*“ Uvedená informace byla identifikována jako dokument VSZ Praha ze dne 20. 12. 2021, č. j. 9 SPR 189/2021-29, s názvem „*Poznatek k nakládání s finančními prostředky odsouzených ve věznicích od 1. 1. 2022 – žádost o stanovisko*“ (dále také jen „požadovaný dokument“).
2. VSZ Praha uvedenou žádost o informace rozhodnutím ze dne 2. 6. 2022, č. j. SIN 35/2022-13, podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítlo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a to z důvodu uplatnění výluky z práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, která se týká informací vztahujících se výlučně k vnitřním pokynům atd. Podle VSZ Praha žalobce požadoval dokument, který byl určen jinému státnímu zastupitelství, byl tedy vyhotoven pouze pro vnitřní potřeby a směřoval výlučně dovnitř soustavy státního zastupitelství. Požadovaný dokument obsahuje výsledek interní právní analýzy, nebylo jím tudíž rozhodováno o subjektivních právech žádných konkrétních osob. Dále VSZ Praha posoudilo, zda je v posuzovaném případě dán veřejný zájem na neposkytnutí informací. Dospělo k závěru, že ano, neboť zveřejnění požadovaných informací by mohlo negativně ovlivnit činnost Vězeňské služby, resp. bezpečnostní situaci ve věznicích. V této souvislosti VSZ Praha naznačilo, že by na věc mohla dopadat i výluka z práva na informace dle § 11 odst. 6 informačního zákona, byť výslovně zmiňuje, že ji neaplikuje.
3. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 7. 2022, č. j. 1 SIN 311/2022-5, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný se plně ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.

4. Žalobce se s takovým rozhodnutím neztotožnil a dne 5. 9. 2022 ho u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) napadl žalobou podle § 65 s. ř. s., ve které nicméně neuvedl žádné žalobní body, přičemž požádal o ustanovení zástupce. Poté, co soud žalobci zástupce podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ustanovil, tak žalobce v zachovalé lhůtě podáním ze dne 5. 12. 2022 žalobu řádně doplnil.
5. Žalobce v doplnění žaloby uvedl, že žalobu podává a zároveň navrhuje zrušení rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 15. 7. 2022, č. j. 1 SIN 311/2022-5.
6. Žalobce v doplnění žaloby dále - v reakci na v mezidobí vydané rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 10. 2022, č. j. 1 SIN 47/2022-34, které bylo potvrzeno rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 23. 11. 2022, č. j. UOOU-02636/22-7, na základě něžž byla zčásti poskytnuta požadovaná informace, s výjimkou části týkající se specifikace údajů vztahujících se k odsouzeným vykonávajícím trest odnětí svobody v konkrétní věznici a s výjimkou části obsahující právní názor vrchního státního zastupitelství na problematiku nakládání s finančními prostředky odsouzených ve věznicích - uvedl, že: *„soubhlasí a nemá problém s odmítnutím poskytnutí informace (začerněním) ohledně údajů týkajících se odsouzených ve výkonu trestu v konkrétní věznici, to stejné neplatí ohledně informací z pěti začerněných řádků týkajících se právního názoru na problematiku. Na jejich poskytnutí trvá, neboť jde o zásadní část přípisu a vlastně i toho, proč žalobce o jeho poskytnutí vůbec žádal.“*
7. O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2023, č. j. 8A 85/2022-71. Městský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2022, č. j. 1 SIN 311/2022-5, a rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 2. 6. 2022, č. j. SIN 35/2022-13, zrušil. Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze nařídil, aby žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytlo jím zpracovaný dokument s názvem „Poznatek k nakládání s finančními prostředky odsouzených ve věznicích od 1. 1. 2022 – žádost o stanovisko“ ze dne 20. 12. 2021, č. j. 9 SPR 189/2021-29, a dále rozhodl o nákladech řízení a odměně ustanovené advokátky.
8. Žalovaný podal proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2024, č. j. 4 As 214/2023-38 (dále též jako „zrušující rozsudek“). Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení vysloviv zároveň právní názor, jímž je městský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce ve své žalobě předně upozorňuje na skutečnost, že se s totožnou žádostí o informace obrátil přímo na žalovaného; ten jí z totožných důvodů rovněž nevyhověl. Následně nicméně ale k odvolání žalobce Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušil. Žalovaný potom vydal ve věci nové rozhodnutí (ze dne 7. 10. 2022, č. j. 1 SIN 47/2022-34), na jehož základě žalobci požadované informace poskytl, nicméně bez dvou částí, které byly v požadovaném dokumentu začerněny. Tento svůj postup odůvodnil tím, že příslušné části se týkají specifikace údajů vztahujících se k odsouzeným vykonávajícím trest odnětí svobody v konkrétní věznici (důvod odmítnutí žádosti dle § 8a odst. 1 informačního zákona), resp. obsahují právní názor VSZ Praha na problematiku (důvod dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona). Podle žalobce část

sporu tedy *de facto* odpadla; žalobce tedy především požaduje – resp. v tomto ohledu zaměřuje svou žalobní argumentaci – poskytnutí té části, která obsahuje právní názor VSZ Praha; naopak uvádí, že nemá problém s neposkytnutím části obsahující údaje vězňů.

10. Žalobce potom konkrétně namítá ve vztahu k aplikaci výluky z práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, že požadované stanovisko VSZ Praha nemělo pouze interní charakter; obsahově se totiž týkalo problematiky srážek příjmů vězněných osob, tedy činnosti státního zastupitelství s účinky navenek. Současně nesouhlasí s tím, že je dán legitimní zájem na neposkytnutí části požadovaného dokumentu z důvodu ochrany nerušeného výkonu působnosti státního zastupitelství. Skutečnost, že interně vyjádřený právní názor VSZ Praha následně žalovaný ve výsledném stanovisku nepřevzal, nečiní z tohoto „vadného“ právního názoru něco, co by mohlo narušit činnost státního zastupitelství. Žalovaný přitom sám vadný názor ve svém rozhodnutí parafrázuje (zde žalobce nicméně odkazuje na rozhodnutí žalovaného v jiném řízení – viz předchozí bod); poskytnutí jeho přesného znění by tedy nepředstavovalo významný rozdíl.
11. Žalovaný ve svých vyjádřeních ze dne 3. 1. 2023 a 30. 3. 2023 navrhl žalobu zamítnout. Ve shodě s žalobcem uvedl, že žalobci bylo požadovaný dokument VSZ Praha částečně poskytnut na základě žádosti informace adresované žalovanému a vedené pod sp. zn. 1 SIN 47/2022. Žalovaný uvážil, že uvedené stanovisko je citováno v jiných stanoviscích žalobci již poskytnutým (viz žádost o informace vedená sp. zn. 1 SIN 41/2022, která se týkala konečného stanoviska žalovaného – ty jsou specifikovány v bodě 9 níže). Rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti o informace ze dne 7. 10. 2022, č. j. 1 SIN 47/2022-34, potvrdil k odvolání žalobce Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 25. 11. 2022. Problémem nyní projednávané žaloby potom je, že žalobce zaměřuje dvě odlišná rozhodnutí žalovaného; žalobce primárně brojí proti uvedenému rozhodnutí ve věci sp. zn. 1 SIN 47/2022. Žalovaný tedy zpochybňuje konstrukci žaloby, resp. to, že žalobce zaměřuje žalobní námitky jen proti neposkytnutí části požadovaného dokumentu, o které ale v daném řízení nebylo samostatně rozhodováno.
12. Konkrétně potom žalovaný uvádí, že požadovanou informaci lze zařadit mezi tzv. vnitřní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Žalovaný především zopakoval argumentaci obsaženou již v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí; tedy že z požadovaného dokumentu nevyplývají žádná práva ani povinnosti třetím osobám; nejedná se o konečné vyřízení věci (konečnou pozici soustavy státního zastupitelství). Obsahem požadovaného dokumentu byla především žádost VSZ Prahy, aby ve věci dozoru státního zastupitelství nad výkonem trestu odnětí svobody bylo zaujato sjednocující stanovisko; vedle toho v něm VSZ Praha na pěti řádcích stručně vyjádřilo i svůj názor. Nejednalo se ale o oficiální stanovisko VSZ Praha; uvedený názor byl určen pouze jako podklad pro posouzení věci žalovaným. Obdobně na požadovaný dokument nahlíží i ÚOOÚ ve svém rozhodnutí ze dne 23. 11. 2022, č. j. UOOÚ-02636/22-7.
13. Pokud jde o námitku zpochybňující existenci legitimního důvodu omezení práva na informace, který žalovaný spatřuje ve veřejném zájmu na ochraně výkonu působnosti státního zastupitelství, tak k té žalovaný uvádí, že VSZ Praha je v rámci soustavy státního zastupitelství žalovanému podřízeno. Žalovaný je podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, oprávněn vydávat sjednocující výkladová stanoviska. Přijetí takového stanoviska obvykle předchází konzultace s nižšími složkami soustavy státního zastupitelství i jinými subjekty; v případě potřeby urychlené reakce jsou nicméně vydávána tzv. malá stanoviska. Takové malé stanovisko bylo vydáno i v tomto případě; jednalo se o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

stanovisko ze dne 31. 3. 2022, č. j. 1 SL 703/2022-24 s názvem „*K otázce postupu Vězeňské služby ČR ve věci nakládání s penězi odsouzených osob*“; to bylo následně rozesláno ostatním složkám soustavy státního zastupitelství vyjádřením ze dne 4. 4. 2022, č. j. 1 NDT 101/2021-40 s názvem „*Vyjádření ke změně postupu Vězeňské služby ČR ve věci nakládání s penězi zaslanými do věznice osobám ve výkonu trestu odnětí svobody, u nichž Vězeňská služba eviduje exekuční příkaz příkázáním jiné peněžité pohledávky nesouvisející s jejich trestním řízením*“. VSZ Praha v požadovaném dokumentu pouze interně vyjádřilo svůj právní náhled na danou problematiku pro účely posouzení věci žalovaným. Nadto žalovaný následně přijal odlišné stanovisko. V případě poskytnutí požadovaného dokumentu hrozí, že osoby, které nejsou seznámeny se strukturou státního zastupitelství, by mohly dospět k závěru, že jde o oficiální právní názor VSZ Praha.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených žalobních námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem vyslovili souhlas.
15. Žaloba je důvodná.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že obsahem požadovaného dokumentu je informace VSZ Praha směřující k žalovanému o připravované změně praxe Vězeňské služby České republiky ve věci nakládání s penězi doručenými odsouzené osobě na účet od 1. 1. 2022; ta nově vězňům avizovala, že i ta polovina prostředků zasílaných jim na účet, která nemůže být použita na úhradu pohledávek uvedených v § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, může být použita (postižena exekucí) na úhradu jiných pohledávek. VSZ Praha v požadovaném dokumentu vyjadřuje svůj nesouhlas s avizovanou změnou praxe a nastiňuje svůj právní pohled na věc. Vedle toho rovněž vyzývá žalovaného ke sdělení stanoviska ve věci zejména z důvodu sjednocení postupu podřízených složek státního zastupitelství. Samotné výsledné stanovisko žalovaného potom bylo žalobci poskytnuto na základě žádosti o informace vedené pod sp. zn. 1 SIN 41/2022, jednalo se o dokument s názvem „*K otázce postupu Vězeňské služby ČR ve věci nakládání s penězi odsouzených osob*“ ze dne 31. 3. 2022, č. j. 1 SL 703/2022-24; ten byl následně rozeslán ostatním složkám soustavy státního zastupitelství spolu s vyjádřením ze dne 4. 4. 2022, č. j. 1 NDT 101/2021-40 s názvem „*Vyjádření ke změně postupu Vězeňské služby ČR ve věci nakládání s penězi zaslanými do věznice osobám ve výkonu trestu odnětí svobody, u nichž Vězeňská služba eviduje exekuční příkaz příkázáním jiné peněžité pohledávky nesouvisející s jejich trestním řízením*“; to bylo žalobci rovněž na základě uvedené žádosti o informace poskytnuto. Z uvedeného výkladového stanoviska vyplynulo, že žalovaný ve výsledku zaujal opačný názor, než který ve stručnosti v požadovaném dokumentu prezentovalo VSZ Praha, a dalo tak zapravdu postupu, který nastavila Vězeňská služba ČR. V uvedeném stanovisku žalovaný rovněž rekapituloval, jaký ve věci zaujalo názor VSZ Praha.
17. Městský soud v první řadě odkazuje na závěry plynoucí ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ten uvedl, že žalobce v žalobě rozporuje neposkytnutí požadované

informace s výjimkou části týkající se odsouzených ve výkonu trestu v konkrétní věznici. Na poskytnutí této části informace žalobce netrvá. Tím, že městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že přezkoumává napadené rozhodnutí jako celek, a následně nařídil Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze celou informaci poskytnout, překročil rámec žalobního žádání (bod 34 rozsudku NSS).

18. V souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu vyšel městský soud z toho, že žalobce se domáhá poskytnutí požadované informace bez části týkající se odsouzených ve výkonu trestu odnětí svobody v konkrétní věznici, a právě jen v tomto rozsahu o žalobě rozhodl.
19. Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*
20. Uvedená výlučka z práva na informace je založena v podstatě na dvou podmínkách, při jejichž naplnění má povinný subjekt poskytnutí požadované informace odepřít: 1) požadovaná informace se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům; 2) k odepření je dán dostatečně silný legitimní důvod (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, nebo ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 As 108/2014-54). Žalobce přitom zpochybňuje naplnění obou těchto podmínek.
21. Pokud jde o první uvedenou podmínku, žalobce nezpochybňuje to, že se požadovaný dokument vztahuje k vnitřním pokynům nebo personálním předpisům; o takovém hodnocení konečně nepochybuje ani městský soud - požadovaný dokument totiž sloužil jako interní podkladový materiál pro vydání interního sjednocujícího stanoviska. Žalobce však zpochybňuje to, že byl požadovaný dokument skutečně výlučně interní povahy; upozorňuje přitom na to, že přijatý právní výklad bezprostředně ovlivňuje postup státního zastupitelství při výkonu dozoru nad výkonem trestu odnětí svobody, tedy ve výsledku se dotýká třetích osob – osob ve výkonu tohoto trestu.
22. Požadovaný dokument se vztahuje k později přijatému sjednocujícímu výkladovému stanovisku žalovaného, které se týká dozorové pravomoci státního zastupitelství nad výkonem trestu odnětí svobody (srov. § 78 zákona č 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody). Vrchní státní zastupitelství zde požádalo žalovaného jakožto nadřízený orgán o vydání sjednocujícího stanoviska k postupu Vězeňské služby České republiky v otázce srážek z doručených peněz na účet odsouzených na základě exekučního příkazu příkázáním jiné peněžité pohledávky. Současně se nejedná o akt, který by byl způsobilý uložit osobám stojícím mimo soustavu státního zastupitelství práva a povinnosti či jakkoliv přímo či nepřímo ovlivnit jejich postavení
23. V rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č. j. 4Azs 214/2023-38 Nejvyšší správní soud uvedl. „*Tím, že v něm (tj. v dotčeném dokumentu) podřízený orgán veřejné moci žádá nadřízený orgán o vydání sjednocujícího stanoviska, nejedná se o akt, který by byl způsobilý uložit osobám stojícím mimo soustavu státního zastupitelství práva a povinnosti či jakkoliv přímo či nepřímo ovlivnit jejich postavení. Právní názor vrchního státního zastupitelství v něm vyjádřený, na rozdíl od stanoviska stěžovatele, nepředstavuje autoritativní výklad dotčené právní problematiky a ani závazně nestanovuje povinnosti pracovníkům povinného subjektu, naopak je spíše jakýmsi apelem na sjednocení postupu učiněným směrem k nadřízenému Nejvyššímu státnímu zastupitelství, tedy stěžovateli. Nejvyšší správní soud tudíž zastává názor, že dokument ze dne 20. 12. 2021 má výlučně interní povahu, a je tak podřaditelný pod informační výlučku podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

24. Lze tedy uzavřít, že požadovaný dokument má výlučně interní povahu.
25. Co se týče druhé podmínky pro aplikaci výluky z práva na informace dle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, pak podle žalovaného veřejný zájem na poskytnutí požadovaného dokumentu spočívá v ochraně nerušeného výkonu působnosti státního zastupitelství, hrozí, že osoby blíže neseznámené se strukturou státního zastupitelství nemusejí rozpoznat, že se nejedná o konečné a závazné stanovisko; hrozí tak dezinterpretace jeho významu.
26. S takovým hodnocením se městský soud neztotožňuje. V daném případě je z obsahu požadovaného dokumentu jednoznačně zřejmé, že se o žádné definitivní stanovisko státního zastupitelství nejedná. Naopak, z rekapitulace jeho obsahu (viz bod 13 rozsudku) vyplývá, že požadovaný dokument je adresován žalovanému (nikoliv podřízeným státním zastupitelstvím), současně je nadepsán jako „žádost o stanovisko“, což vylučuje interpretaci, že se jedná o nějaké konečné a (interně) závazné stanovisko. V textu samotném je potom zdůrazněno, jakou pozici k věci zaujala Vězeňská služba ČR a rovněž jaký je předběžný právní názor VSZ Praha; v závěru je potom jednoznačně formulován požadavek, aby žalovaný přijal stanovisko, kterým by sjednotil postup všech dozorových státních zástupců. Z provedené rekapitulace je tedy zřejmé, že se jedná pouze o podkladový materiál, který nemá konečný charakter.
27. Způsobem, jaký naznačuje žalovaný, by mohla být dezinterpretována i jakákoliv jiná stanoviska vydávaná orgány veřejné správy či obecněji veřejné moci, resp. vůbec jakékoliv jimi produkované či shromažďované informace. Je nutné zdůraznit, že otázka, jak bude požadovaná informace použita (neplyne-li z právního řádu jiné omezení) je v zásadě na odpovědnosti žadatele o informace. Pokud jí žadatel bude interpretovat nesprávným způsobem, tak se principiálně nejedná o starost povinného subjektu. Možné zneužití nebo dezinterpretace informace nelze bez dalšího považovat za důvod odeprání jejího poskytnutí.
28. Ve zrušujícím rozsudku se Nejvyšší správní soud jednoznačně přiklonil k vysloveným závěrům městského soudu, když uvedl: *„S tímto názorem (tedy, že není dán dostatečně silný důvod k odeprání informace – pozn. soudu) se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje a připomíná, že ani role, kterou státní zastupitelství plní při ochraně veřejného zájmu, nemůže vést k plošnému omezení práva na informace. Každý povinný subjekt, tedy i stěžovatel, musí v každém jednotlivém případě posoudit, zda legitimní důvod pro omezení práva na informace spočívá v potřebě chránit informace související s jejich činností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2023, č. j. 2 As 196/2022-29). Z tohoto důvodu nelze přisvědčit stížnostním námitkám o tom, že jakési „speciální“ postavení stěžovatele oproti jiným povinným subjektům vylučuje užití obecného pravidla, že žádostem o informace je třeba vycházet vstříc. Jinými slovy, stěžovatelem zastávaný názor, že by v jeho případě (jako povinného subjektu) měla být uplatňována co nejvyšší možná míra ochrany informací souvisejících s jeho působností jako zásadně neveřejných informací, je nesprávný a je i v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu“.*
29. Nejvyšší správní soud tedy v souladu s posouzením věci ze strany zdejšího soudu konstatoval, že poskytnutí dokumentu ze dne 20. 12. 2021 není způsobilé ohrozit nerušený výkon působnosti státního zastupitelství.
30. Právo žalobce na poskytnutí informace zde převažuje nad zájmem žalovaného tyto informace neposkytnout. Žalovaným tvrzené riziko zhoršení bezpečnostní situace ve věznicích se s ohledem na obsah požadované informace jeví jako riziko hypotetické, které nepředstavuje legitimní důvod pro odeprání poskytnutí dokumentu (viz bod 53 rozsudku NSS).

31. Podle § 16 odst. 6 informačního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2023, *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.*
32. Městský soud dále v souvislosti se svou pravomocí podle § 16 odst. 6 informačního zákona, uvažil, zda by v posuzovaném případě nemohl být dán jiný důvod pro odmítnutí žádosti žalobce o informace. V případě, že by žádný takový důvod neshledal, potom by musel VSZ Praha nařídit požadované informace žalobci poskytnout. V opačném případě – pokud *prima facie* dospěje k závěru, že by zde takový důvod zřejmě mohl být – potom věc vrátí zpět žalovanému, aby sám uplatnění takové důvodu řádně uvažil a v případě, že ho uplatní, svou úvahu zdůvodnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86).
33. Podle názoru městského soudu zde není žádný jiný zákonný důvod, pro který by žalovaný (resp. VSZ Praha) mohl žalobci poskytnutí požadovaných informací v jím vymezeném, resp. žalobou omezeném rozsahu, odepřít. Předně je třeba říci, že do úvahy již nepřipadá výlučka podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, která slouží k ochraně podkladů pro rozhodnutí (v širším smyslu jako přijetí určitého závěru) v době před jeho přijetím. V posuzovaném případě již totiž žalovaný vydal konečné stanovisko, ke kterému se požadovaný dokument vztahuje (viz stanovisko žalovaného s názvem „*K otázce postupu Vězeňské služby ČR ve věci nakládání s penězi odsouzených osob*“ ze dne 31. 3. 2022, č. j. 1 SL 703/2022-24). V úvahu rovněž nepřipadá ani výlučka podle § 8a informačního zákona spočívající v ochraně osobních údajů; požadovaný dokument totiž neobsahuje takové údaje, na základě nichž by mohly být přímo či nepřímo identifikovány konkrétní fyzické osoby (viz čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, obecné nařízení o ochraně osobních údajů). Takovým údajem stěžlí může být informace o tom, ze které věznice vzešla petice vězňů proti postupu Vězeňské služby ČR. Na základě takové informace by totiž okruh osob, které danou petici podaly, mohl identifikovat (a to velmi pravděpodobně jen přibližně, resp. nejistým způsobem) pouze ten, kdo by měl detailní informace o aktuálním či historickém obsazení věznic. Taková eventualita se soudu jeví jako zcela marginální. Žádná jiná výlučka z práva na informace podle názoru městského soudu v daném případě do úvahy nepřipadá. Povinnost žalovaného poskytnout žalobci požadované informace ostatně jednoznačně vyplývá i ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č.j. 4 As 214/2023-38.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Vzhledem k výše odůvodněným závěrům městský soud uzavírá, že shledal, že v posuzovaném případě nebyly dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o informace. Soud proto rozhodl v souladu s § 16 odst. 6 informačního zákona, zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a současně povinnému subjektu, VSZ Praha, nařídil požadovaný dokument žalobci poskytnout, a to v rozsahu, v jakém žalobce omezil původní žádost, tedy s výjimkou poskytnutí informace ohledně údajů týkajících se odsouzených ve výkonu trestu v konkrétní věznici.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

35. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci z důvodu, že byl osvobozen od soudního poplatku a že mu byl ustanoven pro řízení zástupce, žádné náklady řízení nevznikly.
36. Městský soud dále rozhodl přiznat ustanovené zástupkyni žalobce v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za její zastupování. Zrušujícím rozsudkem byl totiž výrok IV. rozsudku ze dne 28. 4. 2023, č.j. 8A 85/2022- 73, rovněž zrušen a částka 3 400 Kč tak byla zástupkyni vyplacena na základě právního důvodu, který posléze odpadl. Opětovným přiznání dále vyčíslené částky je tedy postaveno na jisto, že zástupkyni odměna náleží, avšak nad částku již vyplacenou zástupkyni žalobce další odměna již vyplacena nebude. Odměnu představuje odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 a 10 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za jeden úkon právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení (3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Další vyjádření ze dne 13. 4. 2023 soud nehodnotí jako účelný úkon, neboť žalobce v něm pouze odkázal na obsah žaloby. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna činí 3 400 Kč; ustanovená zástupkyně není plátkyní DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.]

Praha 2. října 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu